

ĐỂ QUÊN MỘT NGƯỜI...

Thiên Thu

Mặc dù đã rời khỏi nhà từ trưa, đi lang thang hết mấy con đường, đến bây giờ, trời đã xuống nắng, nhưng Huy vẫn thấy khó chịu, bứt rứt trong lòng. Huy nhớ lại giọng nói vừa gay gắt, vừa bức tức, vừa lạnh lùng của mình trước khi bước qua ngưỡng cửa:

Em đừng đòi hỏi vô lý như vậy vì tôi chưa làm điều gì sai cả. Hơn nữa, để quên một người, nhất là mối tình đầu, không phải là chuyện dễ làm.

Vừa nói xong, Huy bỏ đi ngay và không chờ phản ứng của Lan, vợ Huy. Hình như chưa bao giờ Huy bức bối và nặng lời với vợ như hôm nay. Huy cố suy nghĩ để tìm câu trả lời đích đáng cho hành động của mình. Chẳng lẽ là vì Tú Quyên, người bạn cũ mà Huy vừa mới biết tin qua đám bạn cùng khóa ở quân trường ?

Huy lững thững rẽ vào một con dốc nhỏ. Con đường ngoằn ngoèo này dẫn đến một thung lũng chỉ dành cho người đi bộ muốn đến công viên hoa vàng nằm ở bên này con sông chảy ngang qua thành phố. Huy rất thích đi bộ dọc theo dòng sông này vào những chiều tan sở. Đặc biệt hôm nay, một buổi chiều cuối tuần vào mùa Thu, sau khi bất mãn với thái độ ghen tuông vô căn cứ của vợ, Huy đã lần đến đây, chọn cho mình một băng đá nằm khuất trong một góc hẹp ít người qua lại. Huy lặng lẽ nhìn xuống dòng nước lững lờ trôi và cố gắng phân tích nguyên nhân của việc to tiếng với vợ hôm nay...

Huy lập gia đình với Lan gần ba mươi năm rồi. Đây là người bạn đời chia vui xẻ buồn với Huy trên xứ người và đã có với nhau hai mặt con. Trách nhiệm của hai vợ chồng với con cái gần như không còn nữa. Đứa con gái lớn và con trai nhỏ đều đã trưởng thành. Đời sống của hai vợ chồng thật vững vàng và ổn định với nghề nghiệp chuyên môn. Huy luôn nghĩ anh là người có nhiều may mắn hơn các bạn của mình, nhất là sau ngày mất nước...

Vốn dĩ là người không có nhiều tham vọng nên Huy vui với những gì anh hiện có. Gần đây, Huy càng vui hơn vì tìm lại được nhiều bạn cũ từ thuở còn đi học năm xưa. Huy nhớ lại cảm giác đầu tiên của mình khi thăng "ròm" một người bạn đồng môn cho biết tin tức của Quyên, một sinh viên mà Huy rất quý mến lúc còn ở đại học. Huy đã đồng ý cho thăng "ròm" đưa số điện thoại của Huy cho Quyên để tùy ý của cô ấy, nếu muốn liên lạc thì gọi, bằng không thì thôi. Tuy nghĩ như vậy, nhưng trong lòng Huy có một cái gì là lạ, hình như là chờ đợi...

Một tháng sau, trên đường từ sở về nhà vào chiều thứ Sáu, có một thiếu phụ gọi đến số của Huy. Tuy tiếng nói rất nhỏ và có chút ngập ngừng nhưng Huy cũng nhận ra ngay giọng nói của Quyên. Giọng nói trầm ấm ngọt ngào của người con gái miền Nam mà đã có một thời tuổi trẻ Huy cố tình đứng gần để nghe Quyên líu lo với bạn trong sân trường. Tim Huy đập thật nhanh. Qua hai ba câu chào hỏi ngắn gọn, Huy xin phép được gọi lại sau vì đang lái xe trên xa lộ.

Về đến nhà, Huy bấm điện thoại di động để xem lại số điện thoại vừa gọi cho mình. Quyên không ở cùng nơi Huy đang sinh sống. Mấy phút chần chờ qua mau, Huy chưa kịp bấm số để gọi lại thì điện thoại đã reo. Là Tú Quyên đây. Huy cố giữ bình tĩnh, vui vẻ thăm hỏi Quyên và gia đình, đồng thời cũng cho Quyên biết về hoàn cảnh của mình: một vợ, hai con, một gái, một trai.

Câu chuyện thật giản dị của hai người bạn quen nhau từ thuở còn đi học qua điện thoại, mừng rỡ vì tất cả đều khỏe mạnh bình yên sau ngày ly tán. Tưởng chỉ có thế là xong. Lời hứa sẽ cùng các bạn học khác cố gắng tổ chức gặp nhau một lần ở nơi nào có nhiều bạn cùng nhóm nhất được xem như là lý do chính đáng để giữ vững liên hệ từ đây.

Huy thấy vui hơn bao giờ hết. Quả thật đó là một ngày vui nhất từ khi Huy rời xa quê nhà. Niềm vui khi nhận được học bổng hơn ba mươi năm về trước, nếu so với niềm vui rào rạt hôm nay thì dường như không bằng vì ngày đó Huy còn quá trẻ và bị đè nặng bởi nỗi lo sợ xa nhà, xa người con gái mà Huy đã thầm để ý. Bây giờ thì khác hẳn. Huy đã ổn định đời sống ở đây. Tất cả những gì người ta mong cầu khi lớn lên là có một gia

đình hạnh phúc, bên vợ hiền, con ngoan, và sự nghiệp vững vàng; Huy đều có cả... Nhưng không hiểu tại sao bên cạnh niềm vui bất được liên lạc với Quyên, Huy cũng có một nỗi buồn không nhỏ trùm phủ lấy anh...

Gần bốn mươi năm đã qua đi. Thời gian xa cách gần nửa đời người đủ để trí nhớ xóa mờ đi thật nhiều công thức Hóa học cũng như Toán học ít được dùng đến, nhiều hình ảnh kèm theo bài giảng Sinh học của các giáo sư, một đời tận tụy cho đám sinh viên ngày nào... nhiều khuôn mặt của bạn học cùng lớp cũng đã nhạt nhòa theo thời gian... nhưng riêng hình ảnh người thiếu nữ ấy vẫn in đậm trong tâm trí của Huy. Tuy suốt thời gian vừa qua, Huy chưa một lần nhắc đến hay tâm sự với bạn hữu về người con gái dấu kín trong tim này vì nhiều lý do, nhưng thực sự hình ảnh của Quyên vẫn cứ lảng vảng trong tâm trí của Huy và nó thực sự sống lại sau khi nghe được giọng nói của Quyên qua điện thoại...

Quyên bây giờ ra sao? Huy không rõ lắm. Huy xin cô bạn cũ một tấm hình chụp chung với gia đình thì Quyên đồng ý nhưng đợi mãi vẫn không nhận được và Huy thì ngần ngại nhắc bạn chuyện gửi hình. Huy có phần dè dặt khi liên lạc với Quyên vì chưa được giới thiệu về người bạn đời của Quyên như thế nào. Không biết anh ấy có phản đối khi các bạn cũ liên lạc lại với nhau không? Đôi lần Huy khéo léo hỏi thăm chung chung về gia đình thì Quyên chỉ nhẹ nhàng đáp lễ:

- *Cám ơn Huy, cả nhà vẫn bình an và khỏe mạnh.*

Hai chữ "*cả nhà*" gói ghém thắc mắc của Huy là gồm những ai nhưng Huy lại ngại không dám hỏi. Vì lý do gì? Huy thật không rõ, chỉ biết là không dám hỏi. Cuối cùng, khi Huy nhắc lại những kỷ niệm ngày còn cắp sách đến trường, những lần đứng cạnh Quyên... thì đầu dây bên kia hoàn toàn im lặng... Lần điện

đàm đó đã để lại trong lòng Huy thật nhiều thắc mắc...

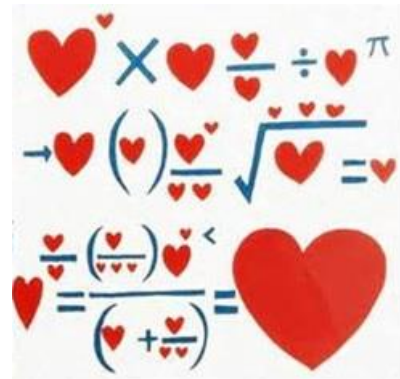
Đêm đó, Huy trằn trọc mãi nhưng vẫn không sao ngủ được. Cũng may, hôm sau là cuối tuần được nghỉ nên Huy cũng tự cho phép mình nghỉ ngơi miên man đến ngày tháng cũ... Huy linh cảm hình như có một điều gì đã giữ Quyên lại để không nói cho Huy biết về cô ấy. Tính tò mò cộng thêm sự thảng thốt sẵn có trong dòng máu của người đàn ông được bạn học đặt cho một cái tên thật dí dỏm là "cây thuốc gỗ" từ trung học, Huy mạnh dạn viết điện thư diễn tả nỗi vui mừng của mình khi nghe tiếng Quyên trong điện thoại. Một ngày sau, Huy hớn hờ mở thư hồi âm, "*Quyên cũng thế*". Huy thấy buồn cười vì cái tính ngăn gọn của Quyên, vẫn giống hệt như ngày còn đi học. Nếu người ta hỏi một câu có mười chữ thì Quyên sẽ trả lời bằng một chữ hay tối đa là ba chữ. Nghĩ đến điều ấy, Huy hóm hỉnh gửi cho Quyên một câu hỏi khác, "*Khi viết điện thư cho tôi, Quyên nghĩ gì?*"

Khác với lần đầu viết cho Quyên, lần này Huy thật nóng ruột chờ câu trả lời. Ba ngày sau, Huy nhận được vồn vẹn đúng sáu chữ, "*Nghĩ đến vợ con của Huy.*"

Huy bắt chước lối viết ngắn gọn của Quyên thật nhanh, chỉ bằng hai chữ và gửi đi ngay, "*Tại sao?*"

Huy chờ hồi âm từng giờ và từ ngày đó, Huy thấy có một cái gì như đè nặng trong lòng. Tuy Huy có nghĩ nhiều đến Quyên, nhớ nhiều đến kỷ niệm xưa, nhớ đến cái dáng khờ khạo của mình chỉ nhìn Quyên ngây thơ vui đùa với các bạn gái của cô mà chẳng dám nói lời nào, một phần vì học hành chưa đến đâu cả, một phần vì tính nhút nhát... Bây giờ đã qua rồi cái giây phút rung động ban đầu ấy... và theo Huy, nếu có nhớ đến Quyên thì cũng giống như một người nhớ đến một công thức Toán học hay một quyển sách hay mà mình thích trong đời... Những điều đó đâu có gì là tội lỗi... Hơn nữa, vì đó chỉ là tình cảm trong quá khứ mà thôi. Còn bây giờ,

cả hai đều đã già rồi nên có thể xem nhau như bạn... Nhưng tại sao Quyên lại có vẻ ngại ngùng và tại sao Huy lại có nhiều ray rứt khi nghĩ đến Quyên?

Huy nhìn dòng sông, trầm ngâm xét lại lòng mình. Có phải thật sự Huy chỉ nghĩ đến Quyên như một người bạn cũ hay không? Thời gian có thật sự làm cho Huy quên đi những kỷ niệm năm xưa hay không? Lý trí xác định là Huy không nghĩ gì xa hơn là muốn luôn luôn biết được tin tức của Quyên nhưng tại sao trong lòng hình như có điều mong đợi mỗi ngày. Sự mong đợi ấy có phải là tình cảm của năm xưa sống dậy hay không? Không, không thể nào. Huy là một người rất giỏi về môn Toán và chưa bao giờ phải cần bút nhưng tại sao Huy lại không giải được phương trình này. Ẩn số ấy nằm trong những câu ghen tuông và đay nghiến của vợ Huy hay là trong trái tim khép kín của

Quyên ?

Huy thấy buồn hơn bao giờ. Huy rất thương vợ, người đã sinh cho Huy hai đứa con xinh xắn, khoẻ mạnh, thông minh. Nhưng Huy cũng rất quý mến Quyên, người bạn học đã tô thắm cuộc đời sinh viên trong giai đoạn chiến tranh khốc liệt và luôn luôn để lại trong lòng Huy một cái gì thật ám áp những năm tháng xa nhà. Huy không hiểu tại sao anh không liên lạc với Quyên dù biết rằng đó là người luôn ẩn hiện trong tâm khảm của Huy. Có lẽ Huy muốn dành cho người thiếu nữ mà anh thương thầm một ngạc nhiên sau khi tốt nghiệp và trở về.

Tiếc thay, đời không êm đềm như Huy dự tính. Biến cố 30-04-1975 đã xảy ra. Hàng triệu người Việt đã trốn chạy khỏi quê hương để tìm đến những vùng đất yên bình chan hòa ánh sáng tự do và ngọn đèn công lý. Trong giai đoạn tao loạn ấy, hy vọng trở về quê hương đã không còn và hy vọng gặp lại Quyên đã trở thành tuyệt vọng theo thời gian...

Rồi Huy lập gia đình với Lan, sống đời khuôn mẫu của kẻ làm chồng, làm cha. Đời sống khá giả nơi xứ người cũng đã tập cho Huy, vốn dĩ đã là người thẳng tính, nay lại thẳng tính hơn. Huy không dấu vợ cảm nghĩ của mình khi còn trẻ và mối tình đầu. Huy những tưởng sự thành thật của mình sẽ được Lan đón nhận và thương chồng hơn. Nhưng Huy đã lầm lẫn. Có lẽ trong đầu Lan không có chữ "tình bạn" giữa Huy và Quyên. Khi Lan càng tỏ ra bực bội thì Huy càng nghĩ đến Quyên nhiều hơn. Tại sao cũng là phụ nữ nhưng Lan không thể thông cảm cho Quyên ? Đúng ra Lan nên vui hơn vì có một người chồng biết thương quý vợ con và lo liệu chu toàn cho gia đình. Hơn thế nữa, nếu Lan biết được Quyên đã viết gì trong điện thư hồi âm thì có lẽ Lan đã không đay nghiến chồng như buổi trưa hôm nay... Nghĩ đến đây, Huy đứng lên, lững thững leo con dốc nhỏ trở về nhà.

Qua khung cửa kính, chiếc đèn treo lơ lửng từ trần phòng khách hắt ánh sáng vàng vọt vừa đủ để Huy nhìn thấy dáng vợ nằm nghiêng bên một góc sô-pha. Nhìn vóc dáng thon nhỏ của Lan, Huy thấy có phần nào hối hận. Huy bước lại gần, lay nhẹ vai Lan, nhắc vợ vào phòng ngủ... Lan không trả lời và hất mạnh tay Huy ra...

Huy quay lưng đi thẳng vào phòng đọc sách. Đột nhiên Huy thấy giận Lan vô cùng. Chuyện Huy liên lạc lại với Quyên có đáng để cho Lan đối xử với người bạn đời đã ngoài sáu mươi tuổi và đã từng gắn bó với Lan gần ba mươi năm không? Tại sao Lan không thể thông cảm và tôn trọng một chút tình cảm năm xưa mà Huy đã thành thật kể cho Lan nghe. Tại sao giữa hai người đàn bà này, Quyên và Lan, lại có sự

khác biệt xa như thế? Một người thì lặng lẽ, âm thầm chịu đựng còn một người thì độc đoán và cố chấp.

Huy thấy buồn hơn lúc rời khỏi nhà. Huy không muốn giải thích thêm bất cứ điều gì, để mặc Lan muốn hiểu sao thì hiểu... Huy mở máy điện toán, đọc lại thư Quyên trả lời câu hỏi "Tại sao ?":

"Tại vì Quyên muốn Huy hãy quên đi những kỷ niệm ngày còn đi học. Xin Huy hãy nhớ kỹ đến hai tâm nguyện của Quyên trong cuộc đời này là 'Không bao giờ làm cho một người đàn bà khác đau khổ' và 'Không bao giờ làm điều trái với lương tâm để cho những đứa trẻ bất kính với bậc sinh thành'. Chỉ có như thế thì chúng ta mới có thể mãi mãi là bạn tốt của nhau.

Mong Huy giữ vững lời đã hứa: "Xin Quyên yên tâm, tôi sẽ gìn giữ cho Q, cho gia đình Q, cho bạn bè Q, cho học trò Q, và cho cả tập quán của Q, để sẽ đẹp mãi như những bài thơ của Q."

Và nếu có giờ rảnh, xin Huy hãy đọc hết truyện dịch 'Sợi Dây Tình Yêu' của Trang Hạ, Quyên gửi kèm theo thư này mà trong đó có những đoạn Quyên thật muốn Huy phải đọc thật kỹ...

"Trước miếu Quan Âm mỗi ngày có vô số người tới thắp hương lễ Phật, khói hương nghi ngút. Trên cây xà ngang trước miếu có con nhện chăng tơ, mỗi ngày đều ngấp trong khói hương và những lời cầu đảo, nhện dần có Phật tính

Nhện gặp được Phật rất mừng rỡ, vội vàng đồng ý. Phật hỏi:

- "Thế gian cái gì quý giá nhất ?"

Nhận suy ngẫm, rồi đáp:

- *"Thế gian quý nhất là những gì không có được và những gì đã mất đi !"*

.....

Câu chuyện đến đây là hết, bạn có hiểu câu cuối cùng mà nàng Châu Nhi nói không ?

- *"Thế gian này cái quý nhất không phải là thứ không có được và đã mất đi, mà là hạnh phúc hiện đang nắm giữ !"*

Trong suốt đời ta, sẽ gặp hàng nghìn hàng vạn loại người. Để yêu một người thì không cần cố gắng, chỉ cần có "duyên" là đủ. Nhưng để tiếp tục yêu một người thì phải cố gắng ....."

(Trang Hạ dịch, theo saycoo-ĐL)

Huy đóng điện thư lại. Một nỗi buồn không nhỏ len lỏi, cứa sâu vào tim như dao cắt. Hình ảnh một Tú Quyên trầm lặng của lớp học năm xưa lại hiện ra. Huy phải làm sao đây để có thể quên đi một người khi họ chỉ biết nghĩ đến hạnh phúc của người mà họ âm thầm quý mến...???!!!

Thiên-Thu

Canada, 25-10-2011